

РЕШЕНИЕ

№ 1952

гр. София, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12521** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. Т. Д. срещу против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1228-000697 от 12.10.2021 г., издадена от началник - група в сектор "Пътна полиция" към Областна дирекция на МВР – С. 3., с която на основание чл. 171, т. 1, б. "в" от ЗДвП е постановено "изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач", до успешно полагане на проверочен изпит.

Твърди се незаконосъобразност на административния акт, поради липса на юридически основания за издаването му и противоречие с целта на закона. Конкретно страната счита, че макар да е извършила посоченото в Заповедта нарушение, то същото не притежава белезите на „немаловажно“ по смисъла на пар.6 т.32 от ДР на ЗДвП и липсват доказателства същото да е извършено, поради непознаване на закона. Успоредно с това жалбоподателят счита че несъответствието с целта на закона следва ясно от факта, че Заповедта за прилагане на процесната ПАМ е издадена цели 5 месеца след извършване на нарушението на 22.05.2021г. а е приведена в изпълнение месец и половина след издаването и. Успоредно с това, твърди, че още в деня на нарушението е сключила изискуемата полица по застраховка „Гражданска отговорност“ за собственият си автомобил, поради което нарушението е отстранено веднага и не става ясно как издаването на ПАМ в този пет месечен срок би довело до осигуряване

безопасността на движението по пътищата.

С процесно обжалваната Заповед, органа е установил, че МПС, рег. Номер С7631ХХ е било управлявано от собственика си - М. Д. в условията на прекратена регистрация, поради получено уведомление от Гаранционния фонд по чл.574 ал.11 от Кодекса на застраховането. Поради това и като е отчел, че съгласно чл.100 ал.1 т.3 от ЗДвП всеки водач е длъжен да носи документ за сключена застраховка за управляваното от него превозно средство е наложил процесната ПАМ, на основание чл.171 т.1 б.в от ЗДвП. Ответникът по жалбата – Началник група в сектор "Пътна полиция" към Областна дирекция на МВР – С. З., редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Процесната жалба е допустима, като подадена при спазване изискванията за редовност, от надлежна страна, в законоустановеният срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателство цялата административната преписка по издаването на обжалваната заповед.

Видно от приложената към нея Заповед № 349з-723 от 06.03.2018 г. на Директора на Областна дирекция на МВР – С. З., на основание чл. 43, ал. 4 във вр. с ал. 3, т. 1 от ЗМВР във вр. с чл. 165 и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1524/ 09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от ОД на МВР – С. З., които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл. 171, т. 1 от ЗДвП/, сред които са и началниците на групи в сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР – С. З.. В този смисъл процесно обжалваната Заповед е издадена от материално и териториално компетентен, орган.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "в" от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта, правно основание.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "в" от ЗДвП, изисква кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: извършено немаловажно нарушение на правилата за движение от водач на МПС и извършването на нарушението да е поради незнание.

В процесният казус, видно и от депозираната жалба, жалбоподателят признава извършването на нарушение на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП /управление на МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП/.

В този смисъл предмет на анализ е съставомерността на констатираните и посочени в заповедта факти и тяхната относимост към нормативните понятия, разписани в хипотезата на нормата.

На първо място, понятието „незнание“ вложено в съставомерността на нормата се възприема противоположно от съдебните състави в страна. Една част от тях го свързват имплицитно с незнание, в смисъл на непознаване на закона, други част считат, че незнанието следва да обхваща само факти и обстоятелства, водещи до неговото нарушаване. Настоящият състав счита, че и двата подхода са ограничителни и стеснителни и не съответстват на законодателната цел и вложен смисъл. Понятието незнание в хипотезата на чл.171 т.1 б. „в“ от ЗДвП, обхваща всички факти от обективната действителност водещи до нарушение на закона, без да ги поставя в алтернативност. Т.е. незнанието може да включва както постановка на самият закон, така и факти и обстоятелства водещи до нарушаването им. При всички положения, нормативно използваното понятие „незнание“ идва да отлечи процесното нарушение от умишлените нарушения по ЗДвП, които се преследват по друг ред. И същото е пряко относимо и се преценява спрямо самото извършено нарушение.

Движението по пътищата е сложна и мултикомпонентна материя, включваща в себе си защитим интереси преди, по време и след самото участие в пътния трафик. Същото няма за пряк охраняем интерес единствено участниците в движението и то само по време на движението, без да държи сметка от евентуалните последици от поведението им при самото движение.

Съгласно чл.563 ал.2 вр. чл.520 от Кодекса на застраховането, всеки застраховател, сключващ полица по застраховка „гражданска отговорност“ прави съответните парични вноски в обезпечителния /гаранционния/ фонд, като тяхната стойност се определя в размер, съобразно решение на КФН. От своя страна фонда, съобразно нормата на чл.564 от КЗ, гарантира вземанията на различни категории и групи лица, в т.ч. и увредени лица по задължителната застраховка „гражданска отговорност“, вследствие от виновно причинени преди при ПТП.

Т.е., изискването за наличие на застраховка „гражданска отговорност“, както и съответното отчисление към Гаранционния фонд охранява редом с другото и общественият интерес свързан с обезщетение на пострадали по време на пътнотранспортно произшествие. В този смисъл, нарушението на посоченото нормативно изискване, пряко поставя в опасност обществените отношения свързани с обезщетителната, гаранционна функция и цел която закона преследва. Така, макар процесното нарушение да не би могло, само по себе си да доведе до физическа опасност за участниците на движението по пътищата чрез настъпване на ПТП, то същото се явява пряко свързано с него и то до степен обуславяща изобщо легитимността на самите участници в движението.

В този смисъл, нарушението е нарушение на поставяне в опасност и то опасност застрашаваща обезщетителните последици при евентуално настъпване на ПТП. Същото несъмнено представлява нарушение на ЗДвП, но не и на приложената от органа разпоредба.

В конкретния случай до жалбоподателката – собственик на автомобила, са били изпращани, от страна на Гаранционният фонд по чл.574 ал.11 от КЗ, уведомления от

12.05.2019, 16.06.2019г,12.07.2012г. и 17.01.2021г. за липса на данни за сключена застраховка гражданска отговорност на жалбоподателя. От една страна - липсват данни относно надлежното връчване, респ.получаване на въпросните уведомления, съотносими към нарушението по чл. 100 ал.1 т.3 от ЗДвП. Ноторно обаче за всеки собственик на МПС е обстоятелството, че управляваното от него МПС следва да има сключена застраховка „гражданска отговорност“, както и че същата се сключва ежегодно. В този смисъл, макар да не може да се приеме, че е налице незнание на факта, че лицето управлява без сключена задължителна застраховка, то е налице незнание относно факта на служебно прекратената регистрация на управляваното МПС.

Съгласно чл.143 ал.10 от ЗДвП, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. От своя страна, разпоредбата на ал.11 на чл.143 от Закона регламентира, че прекратяването на регистрацията на регистрирано пътно превозно средство се извършва с отбелязване в автоматизираната информационна система в случаите, предвидени в глава шеста. В този случай табелите с регистрационен номер и част 2 на свидетелството за регистрация на пътното превозно средство се отнемат със съставянето на акта за установяване на административното нарушение.

Видно от данните по делото, на жалбоподателката е съставен АУАН GA90366/22.05.2021г. от младши автоконтрольор към ОДМВР С. 3. и впоследствие е издадено наказателно постановление № 21-1228-003280 от 12.10.2021г. от началник сектор „пътна полиция“ С. 3.. Независимо от това, няма данни регистрационните номера на автомобила и част 2 на свидетелството за регистрация да са били отнети. Нещо повече – в обжалваната заповед е посочено, че регистрацията е прекратена служебно единствено чрез отбелязване в информационната система. В този смисъл фактическият състав на служебно прекратената регистрация на МПС, собственост на жалбоподателката не е завършен, тя не е била уведомена изобщо за факта на служебно прекратена регистрация, поради което не може да се приеме, че е налице и процесното нарушение.

Следва да се добави още, че по своята същност ПАМ имат превантивен, преустановителен или възстановителен характер, но не и санкционен ефект. Административно-санкционната дейност на държавата по отношение допуснати нарушения се реализира по пътя на административното наказване. Процесната ПАМ по чл. 171 т.1 б. в от ЗДвП не може и не следва да бъде санкция за осъществено нарушение, а идва да обезпечи безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В настоящият казус нарушението на жалбоподателката – липса на валидно сключена застраховка „гражданска отговорност“ е било отстранено своевременно, като същата е сключила още същият ден изискуемата застраховка. Същото е било предмет на развитото се административно-наказателно производство. Що се касае до посоченото в заповедта нарушение обаче – управление на МПС с прекратена регистрация, то същото не съответства на обективната действителност, доколкото МПС-то не е било с

прекратена регистрация, поради неизпълнение на изискуемото по чл. 413 ал.11 от ЗДвП.

В този смисъл процесната заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон, при неизпълнен фактически състав на разпоредбата на чл.171 т.1 б. "в" от ЗДвП. В последното заседание по делото, процесуалният представител на жалбоподателката – адв. С. е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата и съдебно-деловодни разноски в полза на представляваното лице.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ вр. чл.143 ал.1 от АПК и чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1228-000697 от 12.10.2021 г., издадена от началник - група в сектор "Пътна полиция" към Областна дирекция на МВР – С. 3..

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – С. 3. да заплати на адвокат С. Д. С. – САК, ЕГН [ЕГН], служебен адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 600, 00 /шестстотин/ лева, адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – С. 3. да заплати на М. Т. Д., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място],[жк]бл.17 вх. 24, ет.3, сумата от 10, 00 /десет/ лева, съдебно-деловодни разноски.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: